

PATENTBESVÄRSRÄTTENS DOM

meddelad i Stockholm den 30 maj 2014

PARTER

Klagande

Valmet AB

851 94 Sundsvall

Ombud: Hans Furhem

Valmet AB, Box 1033, 651 15 Karlstad

Motpart

Andritz Inc.

13 Pruyns Island Drive, Glens Falls, New York 12801-3686, USA

Ombud: Torbjörn Presland

Awapatent AB, Box 45086, 104 30 Stockholm

SAKEN

Upphävande av patent på kontinuerlig kokning av cellulosahaltigt material med förbehandling med alkaliska vätskor i två steg

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Patent- och registreringsverkets (PRV) beslut den 6 september 2010 angående patent nr 0000342-6, se bilaga 1

DOMSLUT

Patentbesvärsrätten avslår överklagandet.

EE

Postadress	Besöksadress	Telefon	Fax	Org.nr
Box 24160	Karlavägen 108	08-450 39 00	08-783 76 37	202100-3971
104 51 Stockholm				

REDOGÖRELSE FÖR SAKEN OCH FRAMSTÄLLDA YRKANDEN

Andritz Inc. (Andritz) beviljades den 19 augusti 2008 patent på "Kontinuerlig kokning av cellulosahaltigt material med förbehandling med alkaliska vätskor i två steg".

Efter invändning av Metso Fiber Karlstad AB, vilket bolag genom fusion har uppgått i Metso Paper Sweden AB som därefter ändrat firma till Valmet AB, bedömde PRV att uppfinningen enligt de gällande patentkraven har nyhet och uppfinningshöjd och avslog invändningen.

Uppfinningen

I den till patentet hörande beskrivningen anges bl.a. följande om uppfinningen, dess bakgrund och ändamål. Uppfinningen avser ett förfarande för kontinuerlig kokning av finfördelat cellulosahaltigt fibermaterial där materialet förbehandlas på visst sätt i två steg före kokningen i syfte att erhålla förbättrade fiberegenskaper.

En vanlig förbehandling är att före kokningen, vid en förhöjd temperatur av 140-180°C, basa materialet för att avlägsna innesluten luft och därefter impregnera materialet med koklut före själva kokningen. Denna behandling medför en snabb höjning av materialets temperatur inför kokningen. Det har dock upptäckts att en kallare förbehandling eller en mera gradvis värmning under impregneringen ger en massa med förbättrade fiberegenskaper, såsom ökad fiberstyrka. Olika förfaranden för en sådan kallare förbehandling har därför börjat utvecklas.

Föreliggande uppfinning innefattar två efter varandra följande förbehandlingssteg av ett finfördelat cellulosahaltigt fibermaterial, före det efterföljande koksteget. Det cellulosahaltiga materialet behandlas i ett första steg (a) vid en första lägre temperatur med en första alkalisk vätska med en viss alkalikoncentration, varefter materialet behandlas i ett andra steg (b) vid en andra högre temperatur med en andra alkalisk vätska med en lägre koncentration än den första alkaliska behandlingsvätskan. Ett sådant behandlingssätt inom vissa angivna intervall för de båda stegens temperaturer och alkalihalter genomförs för att åstadkom-

ma ökad fiberstyrka samt bättre värmeöverföring och kemikaliefördelning, vilket medför förbättrade driftsförhållanden för kokprocessen.

Steg (a) kan utföras genom att använda vit-, grön- eller svartlut eller blandningar av dessa. Steget (b) kan utföras genom att dra av vätska från kokaren och återcirkulera den tillbaka till kokaren efter tillsats av filtrat eller vatten samt tillsätta vitlut till den återförda vätskan i tillräcklig mängd för att försäkra dess önskade alkalikoncentration.

Förfarandet kan genomföras i en kontinuerlig kokare innehållande ett första och ett andra silarrangemang, anordnade i kokarens övre del och på ett visst avstånd från varandra. Ett fibermaterial, som har kallimpregnerats (steg a) vid en temperatur av 60-120°C med en vätska som har en första alkalikoncentration, införs i kokarens övre del, varefter en del av den alkaliska vätskan dras av från materialet genom det första silarrangemanget. Mellan det första och det andra silarrangemanget behandlas materialet (steg b) vid en temperatur av 120-160°C med en andra vätska som har en andra alkalikoncentration som är lägre än den första koncentrationen. Nedanför det andra silarrangemanget kokas materialet vid en temperatur av 140-180°C. Förfarandet kan även innefatta ett ytterligare silarrangemang ovanför det första silarrangemanget, där vätska dras av och återförs till impregneringen.

Syftet med uppfinningen är att åstadkomma ett förfarande för att från träflis producera kemisk massa med optimala fiberegenskaper genom att använda kallimpregnering och önskade alkalikoncentrationer och temperaturer vid lämpliga tidpunkter under flisbehandlingen.

Uppfinningen definieras i det självständiga patentkravet 1 på följande sätt.

Förfarande för kokning av finfördelat cellulosahaltigt fibermaterial k ä n n e - t e c k n a t av nedanstående kontinuerliga efter varandra följande steg:

(a) i ett första steg behandlas ett slam av finfördelat cellulosahaltigt fibermaterial med en första alkalisk vätska vid en temperatur av ca 60-120°C och vid en första alkalikoncentration av ca 25-35 g/l, uttryckt som NaOH;

(b) i ett andra steg behandlas slammet av finfördelat cellulosahaltigt fibermaterial med en andra alkalisk vätska vid en andra alkalikoncentration av

ca 10-20 g/l, uttryckt som NaOH, som är åtminstone ca 7-15 g/l, uttryckt som NaOH, lägre än den första koncentrationen, och vid en temperatur av ca 120-160°C; och

(c) slammet av finfördelat cellulosahaltigt fibermaterial från steget (b) kokas vid en temperatur av ca 140-180°C för att producera en kemisk massa.

Valmet har vid invändningen hänvisat till följande dokument:

D1 : US 5635026

D2 : US 5080755

I Patentbesvärsmålet har Valmet därutöver hänvisat till skriften D10: The Chemistry of Beloit's Displacement heated cooking system – RDH, Tappi Proceedings 1986 Pulping Conference

Yrkanden

Valmet har i Patentbesvärsmålet vidhållit sitt yrkande att patentet ska upphävas.

Andritz har bestritt ändring.

I målet har hållits muntlig förhandling.

Grunder

Valmet har vidhållit att uppfinningen enligt gällande patentkrav saknar nyhet alternativt uppfinningshöjd.

Andritz har vidhållit att uppfinningen enligt gällande patentkrav har nyhet och uppfinningshöjd.

Utveckling av talan

Valmet har anfört bl.a. följande.

Av definitionerna i föreliggande patentkrav 1 framgår att man i ett första och ett andra steg ska behandla slammet av cellulosahaltigt material med olika alkalihaltiga vätskor med olika koncentrationer, nämligen en

första högre och en andra lägre alkalikoncentration. Av patentkravet framgår inte när i respektive steg, dvs i slutet eller i början av steget, som dessa vätskor ska tillsättas eller när de angivna alkalihalterna etableras. Med patentkravets obestämda formulering kan även metoder från konventionell kokning där all alkali satsas i början och succesivt förbrukas innefattas i kravet. Någon gång under behandlingen av flisen erhålls de angivna alkalihalterna.

PRV:s utgångspunkt vid beslutet är att de angivna alkalihalterna är de som gäller vid tillsättningen till respektive behandlingszon.

I D1 beskrivs en förbehandling av flismaterial i två steg. Även om huvudutföringsformen enligt D1 visar sekvensen med en första behandling med "weaker black liquor" följt av en andra behandling med "strong black liquor", så anges explicit i beskrivningen att ordningsföljden kan vändas. Detta anges i D1, spalt 9, rad 37-39.

Den "starka" svartluten enligt D1 har, då den dras av från kokaren, en alkalikoncentration av åtminstone 25 g/l, men enligt PRV:s tolkning anges i D1 ingenting om vilken alkalikoncentration den vätska har som tillförs det första behandlingsteget. Denna tolkning är helt ogrundad. Det är uppenbart för en fackman att man just avser att behandla slammet med just denna "starka" svartlut med denna alkalikoncentration. En alkalikoncentration på 25 g/l är således explicit föregripen.

Enligt PRV:s bedömning framgår inte alkalikoncentrationen hos den "svaga" lut som enligt D1 tillförs det andra behandlingssteget. Denna tolkning är felaktig, då alkalikoncentrationen för denna "svaga" lut explicit är angiven till omkring 15 g/l, vilket helt föregriper denna alkalihalt, men även det faktum att alkalihalten i denna "weaker black liquor" är 10 g/l lägre än för "stronger black liquor".

Enligt PRV är principerna enligt uppfinningen föregripna av D1, men tydligen anses de angivna koncentrationerna vara nya. Med hänvisning till resonemanget ovan hävdar vi att angivna alkalikoncentrationer hos den starka och den svaga luten är explicit föregripna i D1 samt även deras inbördes relation ("åtminstone 7-15 g/l lägre koncentration i det första steget"). Härigenom skulle patentkravet sakna nyhet.

Även om man skulle anse att de specifika alkalikoncentrationerna enligt patentkravet vore nya i sig, så kan inte dessa anses uppvisa uppfinningshöjd i ljuset av D1, vilken de facto föregriper konceptet med en starkare lut i det första behandlingssteget.

D2 beskriver kontinuerlig kokning av cellulosahaltigt fibermaterial, vilket impregneras i två steg, det första i medström och det andra i motström. Till det andra steget sätts 135 kg effektivt alkali till impregneringskärllets botten, varav 75 kg förs till kokaren och därmed 60 kg förs upp genom motströmszonen. Den lägsta mängden alkali uppnås närmast avdragssilen, där 10 kg oförbrukad alkali finns kvar. Till det första steget sätts 45 kg alkali vid stegets början.

Detta innebär för D2 en faktor 4,5 i skillnad på satsat alkali i början på respektive zon samt att detta innebär en väsentligt lägre alkalikoncentration (jfr "åtminstone ca 7-15 g/l, uttryckt som NaOH, lägre än den första koncentrationen"). Med de i patentkravet angivna koncentrationerna 25-35 g/l respektive 10-20 g/l i respektive zon i patentet så innebär detta en skillnad i satsningsfaktor från 3,5 ned till 1,35. Detta visar att D2 föregriper principerna med en kraftigare koncentration i början på steg 1 relativt början på steg 2, och vad de aktuella specifika koncentrationerna blir är en följd av mängden vätska i stegen. Det ska dock påpekas att koncentrationerna ökar i det andra steget i D2, varför faktorn minskar under behandlingen.

Beträffande avsaknad av uppgift i kravet 1 om var i det första och det andra steget den angivna alkalikoncentrationen ska vara etablerad anser PRV att den vätska som tillsätts som första vätska till matningssystemet har koncentrationen 25-35 g/l och att den vätska som tillsätts som andra vätska till cirkulationen har koncentrationen 10-20 g/l. Detta är dock ingen förklaring till var i steget, såsom i dess början eller dess slut, dessa vätskor tillsätts, endast vilken koncentration vätskorna har vid tillsättningen till respektive steg.

Denna avsaknad av uppgift i patentkravet medför att en satsning kan ske på samma sätt som utförs i D2, nämligen tillsats av en första behandlingsvätska i början av en första behandlingszon samt en tillsättning av

en andra behandlingsvätska i slutet av en andra behandlingszon, där flisen behandlas i slutet av zonen. Att så är fallet framgår av figur 1 i patentet.

Vidare anges explicit i patentet att den vätska som dras av från silen 17, mellan medströmszonen och motströmszonen, har en restalkalihalt om endast 3-5 g/l. Detta innebär att flisen i vid denna position, i början av det andra steget, först behandlas med en vätska som har koncentrationen 3-5 g/l.

Även om de i patentkravet angivna alkalikoncentrationerna i sig skulle kunna anses ha formell nyhet då de inte är definierade i D2, så kan de inte anses ha uppfinningshöjd, då etablering av alkalikoncentrationer är ett rent rutinarbete för fackmannen. Då en vätska dras av mellan medströmszonen (den första zonen) och motströmszonen (den andra zonen), vilken vätska har en restalkalinivå av 15 g/l NaOH per liter vätska så innebär detta att cellulosamaterialet kommer att behandlas med en vätska med koncentrationen 15 g/l slutet av första steget samt början av andra steget.

Sammanfattningsvis saknar således patentkravet 1 nyhet med hänsyn till D1 eller D2, alternativt saknar kravet uppfinningshöjd i ljuset av vad en fackman kan förväntas optimera i dessa processer om han ställs inför problemet att välja de effektivaste reaktionsbetingelserna för förbehandlingen.

Andritz har anfört bl.a. följande.

De alkalihalter som anges i patentkraven avser den initiala eller högsta etablerade alkalihalten i respektive behandlingszon innan alkali i vätskan börjar förbrukas. Patentkravens definitioner handlar således inte om den tillsatta vätskans koncentration utan om den högsta koncentration som etableras i cirkulationsflödet efter tillsatsen, innan förbrukningen av alkali startar. Detta framgår av patentets beskrivning, se sid. 6, sista stycket och sid. 8, första stycket.

Den utföringsform av förbehandlingen av det fiberhaltiga materialet som beskrivs i D1, spalt 9, anger inte vid vilka koncentrationer flisen behand-

las. Det enda som anges är att den svagare svartluten 50 förs till cirkulationen 16 eller 22 samt att den starkare svartluten 45 förs till cirkulationen 22 eller 28. De respektive behandlingskoncentrationerna kommer således att bero på impregneringsstegens och dessa cirkulationers utformning i övrigt, t.ex. andelen tillförd svartlut i förhållande till cirkulationens storlek.

Det som skiljer förfarandet i patentkravet 1 från förfarandet i D1 är att det fiberhaltiga materialet i det första steget behandlas med en första alkalisk vätska med en alkalikoncentration av 25-35 g/l och i det andra steget behandlas med en andra alkalisk vätska med en alkalikoncentration av 10-20 g/l samt att alkalikoncentrationen i det andra steget är åtminstone 7-15 g/l lägre än koncentrationen i det första steget.

I D2 anges inte vid vilka alkalikoncentrationer flisen behandlas. Det enda som anges är att tillsats av alkali till impregneringszonen sker genom tillsats av vitlut till den första zonens (medströmszonens) övre del och till den andra zonens (motströmszonens) nedre del. I D2, tabellen i spalt 5, visas att alkalitillsatsen till den andra zonen är tre gånger så stor som alkalitillsatsen till den första zonen. Material som passerar genom impregneringszonerna möter alltså den högsta alkalikoncentrationen i slutet av den andra zonen (motströmszonen).

Det som skiljer förfarandet enligt patentkravet 1 från förfarandet i D2 är att alkalikoncentrationen i den vätska som tillsätts det första steget är högre än i den vätska som tillsätts det andra steget samt att alkalikoncentrationen i det andra steget är åtminstone 7-15 g/l lägre än koncentrationen i det första steget.

En fackman som ställs inför problemet att välja de effektivaste reaktionsbetingelserna för behandlingen innan det fiberhaltiga materialet kokas till massa finner i D1 eller i D2 inga incitament som skulle få honom att modifiera förfarandet enligt dessa skrifter på sådant sätt att han skulle komma fram till de i patentkravet 1 angivna alkalikoncentrationerna och förhållandet mellan dem. Förfarandet i D1 är inriktat på kokning av cellulosamaterial vid en hög effektiv alkalikoncentration i koksteget, där materialet förbehandlas i ett steg med en från kokaren avdragen vätska som har förhållandevis låg alkalikoncentration. Förfarandet i D2 är

inriktat på en tvåstegsbehandling av flis före kokning med en vätska med lägre alkalikoncentration i det första steget och en vätska med högre alkalikoncentration i det andra steget.

DOMSKÄL

Enligt patentbeskrivningen är syftet med uppfinningen att vid ett kontinuerligt förfarande för kokning av cellulosahaltigt fibermaterial åstadkomma en kemisk massa med optimala fiberegenskaper, såsom förbättrad fiberstyrka. Detta kan uppnås genom att vid förbehandlingen av flisen före kokningen tillämpa s.k. kallimpregnering, med användning av impregneringsvätskor med lämpliga alkalikoncentrationer vid lämpliga temperaturer.

Uppfinningens, sådan den framgår av patentkravet 1, syfte uppnås genom att ett cellulosahaltigt fibermaterial först behandlas vid en temperatur av ca 60-120°C med en vätska med en alkalihalt, uttryckt som NaOH, av ca 25-35 g/l, därefter vid en temperatur av ca 120-160°C med en vätska med en alkalihalt av ca 10-20 g/l, vilken halt är åtminstone ca 7-15 g/l lägre än den första behandlingsvätskans koncentration, varefter det behandlade materialet kokas vid en temperatur av ca 140-180°C.

Fråga har uppkommit om när de i patentkravet 1 angivna alkalikoncentrationerna förekommer i den första respektive andra vätskan och parterna har framfört olika tolkningar av patentkravets innebörd.

Enligt Valmet kan kravet förstås på så sätt att fibermaterialet behandlas med vätskor där de angivna alkalihalterna förekommer någon gång under den kontinuerliga behandlingsprocessen.

Enligt Andritz uppfattar fackmannen på området de angivna halterna inom respektive intervall på det sättet att de avser den högsta koncentrationen i den första respektive den andra vätskan i respektive behandlingssteg d.v.s. den halt som etableras i cirkulationsflödet omedelbart efter det vätskan tillsatts i respektive steg och innan förbrukningen av alkali påbörjats.

Båda de anförda tolkningarna är i och för sig förenliga med lydelsen av patentkravet samtidigt som beskrivningen inte ger något klart besked på denna punkt. Emellertid kommer det att uppfattas av fackmannen, som tar del av patentkrav och beskrivning, att de angivna koncentrationerna är koncentrationer som uppehålls under en viss tid och där de kan påverkas under processen och inte endast är koncentrationer som passeras någon gång under processen då alkali förbrukas.

I det av Valmet anförda dokumentet D1 beskrivs en metod enligt vilken vid framställning av kemisk massa denna erhåller förbättrade fiber-egenskaper. Syftet med tekniken enligt D1 är således detsamma som syftet med uppfinningen. Detta uppnås med tekniken enligt D1 genom att ett flismaterial kokas med en kokvätska med en hög alkalikoncentration och ett högt pH. Under och efter koksteget avdragna vätskor har därmed en hög alkalihalt och används till förbehandling av flismaterialet. Se särskilt spalt 5, rad 55 ("cool co-current impregnation" i zon I) och spalt 6, rad 39 ("counter-current heating and impregnation" i zon II). Flisen behandlas för impregnering med en första alkalisk vätska vid en temperatur av 80-110°C (se spalt 5, rad 60-62) och för upphettning inför kokning med en andra alkalisk vätska vid en temperatur av 120-160°C (se spalt 6, rad 43) och kokas därefter vid en temperatur av 140-180°C (se spalt 7, rad 16). Genom D1 är det således känt ett förfarande för kokning av finfördelat cellulosahaltigt fibermaterial i tre kontinuerliga efter varandra följande steg med huvudsakligen samma temperaturintervall som anges i patentkravet 1.

I spalt 9 rad 27-39 i D1 anges att en svag svartlut i ledning 50 och en stark svartlut i ledning 45 kan användas för att implementera en två-stegs vätskeimpregneringsprocess som beskrivs i ett antal angivna amerikanska patentansökningar. Härvid skulle den svaga svartluten i ledning 50 tillföras cirkulationen vid 16 eller 22 i D1 och den starka svartluten i ledning 45 skulle tillföras cirkulationen vid 22 eller 28. Vidare anges att denna sekvens kan omkastas så att behandlingen med den starka luten föregår behandlingen med den svaga luten. Det anges härvid inget om vilka alkalikoncentrationer som föreligger i processen efter det att dessa vätskor tillförts. Dessutom är förhållandet då sekvensen omkastats sådant att vätskorna tillförs på samma sätt som visas i utföringsformen enligt figur 1. Även om man skulle uppfatta det i spalt 9

angivna som ett generellt exempel, där det ges anvisningar om att man kan ha en första vätska med en högre alkalihalt och en andra med lägre alkalihalt, så framgår det ändå inte något om hur höga alkalihalter det är fråga om.

I skriften D2 beskrivs ett förfarande för kontinuerlig kokning av ett cellulosahaltigt fibermaterial innefattande impregnering i två steg (zoner) med tillförda strömmar, varvid det första steget sker i medström och det andra i motström. I det första steget tillförs svartlut och eventuellt vitlut och i det andra steget tillförs vitlut med en förutbestämd mängd svartlut. Några uttryckliga uppgifter om alkalikoncentrationer hos behandlingsvätskorna i respektive zon anges inte och inte heller något om skillnaderna mellan dessa koncentrationer.

I D2 anges att till impregneringskärlets topp tillförs effektivt alkali i ett förhållande av 45 kg NaOH/ton torrt trä och till kärlets botten tillförs 135 kg NaOH/ton torrt trä, se spalt 5, rad 48-56. Av denna senare mängd förs 75 kg till kokaren och därmed 60 kg upp genom motströmszonen.

För fackmannen som tar del av dessa uppgifter framstår det som uppenbart att alkalikoncentrationen i början av den första zonen, när vätska tillsatts, är lägre än den i den andra zonen när vätska där har tillsatts i botten av impregneringskärlet. Även övriga uppgifter om tillförd alkali till processen och uppgiften om att det i det första steget tillförs svartlut och eventuellt vitlut och i det andra steget tillförs vitlut med en förutbestämd mängd svartlut stärker fackmannen i denna uppfattning.

Vad som anges i patentkrav 1 skiljer sig från vad som är känt genom D1 eller D2 därigenom att fibermaterialet i det första steget behandlas med en första alkalisk vätska vid en alkalikoncentration av ca 25-35 g/l och i det andra steget behandlas med en andra alkalisk vätska vid en alkalikoncentration av ca 10-20 g/l, och att alkalikoncentrationen i det andra steget är åtminstone ca 7-15 g/l lägre än koncentrationen i det första steget.

Uppfinningen enligt patentkrav 1 är således ny i förhållande till vad som är känt genom ettdera av dokumenten D1 eller D2.

Patentbesvärslätten delar PRV:s bedömning att den i målet anförda teknik som kommer uppfinningen enligt patentkravet 1 närmast är den som framgår av skriften D1.

I D1 anges att ett syfte med den beskrivna tekniken är att åstadkomma förbättrade fiberegenskaper och bättre blekbarhet hos massan genom att koka flismaterialet med en kokvätska som har en hög alkalikoncentration och ett högt pH. I samband med figur 7 framgår att man i det första steget tillsätter återcirkulerad restalkali vilket ger en måttlig förhöjning av alkalihalten medan huvudsakligen all alkali tillsätts efter impregneringen. Det anges att med den alkaliprofil som visas i figur 7 uppnås syftet med tekniken.

Fackmannen som tar del av innehållet i D1 finner ingen ledning för att vid tvåstegsimpregnering vid kokning förbehandla det finfördelade cellulosahaltiga fibermaterialet i ett första steg med en första vätska med en högre alkalihalt än en andra vätska med vilken det behandlas i ett andra steg med i patentkravet 1 angivna koncentrationer i de båda stegen. Det som anges i D1, spalt 9, rad 37-39, kan inte anses tjäna som ledning att ändra den i D1 i övrigt beskrivna behandlingssekvensen med en första svagare respektive en andra starkare vätska till sättet enligt föreliggande patentkrav, då ingen uppgift finns om hur alkalihalterna i flödena i de flödesritningar som visas i D1 i så fall skulle förändras och därmed heller ingen uppgift om skillnaden mellan dessa halter.

I D2 finns inte något som skulle ge fackmannen en anvisning att vid kokning förbehandla det finfördelade cellulosahaltiga fibermaterialet i ett första steg med en första vätska med en högre alkalihalt än en andra vätska med vilken det behandlas i ett andra steg.

För fackmannen som med utgångspunkt i tekniken enligt D1 söker finna ett alternativt förfarande för att vid kokning av cellulosahaltigt fiber-material åstadkomma en kemisk massa med optimala fiberegenskaper, såsom förbättrad fiberstyrka, finns det således inget i den anförda tekniken och inte heller i fackmannens allmänna kunnande som skulle leda denne till att i ett första steg behandla fibermaterialet med en första alkalisk vätska vid en alkalikoncentration av ca 25-35 g/l och i ett andra steg behandla det med en andra alkalisk vätska vid en alkalikoncentra-

tion av ca 10-20 g/l, varvid alkalikoncentrationen i det andra steget är åtminstone ca 7-15 g/l lägre än koncentrationen i det första steget och härvid komma fram till uppfinningen enligt patentkravet 1.

Inte heller skulle fackmannen med utgångspunkt i tekniken enligt D2 ledas till uppfinningen av något i den anförda tekniken eller sitt allmänna kunnande.

Vad som anges i patentkravet 1 skiljer sig således väsentligen från den anförda tekniken.

ANVISNING FÖR ÖVERKLAGANDE, se bilaga 2 (Formulär A)

I avgörandet har deltagit patenträttsrådet Stefan Svahn, ordförande, samt f. patenträttsråden Gunilla Sandell, referent, och Ulf Hallin.
Enhälligt